

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД СЬВ. МАРКА.

¹ Почин євангелії Ісуса Христа, Сина Божого,

² як написано в пророків: Ось я посилаю ангела мого перед лицем Твоїм, що приготує дорогу Твою перед Тобою.

³ Голос покликуючого в пустині: Готовте дорогу Господню, простими робіть стежки Його.

⁴ Появивсь Йоан, хрестячи в пустині, й проповідуючи хрещенне покаяння на прощення гріхів.

⁵ І виходила до него вся сторона Юдейська й Єрусалимці, й хрестились від него всі в ріці Йордані, сповідаючи гріхи свої.

⁶ Був же Йоан одягнений у верблюжий волос і в пояс шкурний на поясниці своїй; а їв сарану та дикий мед;

⁷ і проповідував, глаголючи: Гряде потужніший над мене слідом за мною; у Него недостоєн я, нахилившись, розв'язати ремінь обува Його.

⁸ Я хрестив вас водою, Він же хрестите ме вас Духом сьвятим.

⁹ І сталось тими днями: Прийшов Ісус із Назарету Галилейського, й охрестивсь у Йоана в Йордані.

¹⁰ І, зараз вийшовши з води, побачив небеса, що відчинились, і Дух, як голуб, злинув на Него.

¹¹ І зійшов голос із небес: Ти єси Син мій любий, що я вподобав.

¹² І зараз Дух випровадив Його в пустиню.

¹³ І був там у пустині днів сорок, спокушуваний од сатани; й пробував з дикими звірми; й ангели служили Йому.

14 Як же видано Йоана, прийшов Ісус у Галилею, проповідуючи євангелію царства Божого,

15 і глаголючи: **Що сповнив ся час, і наблизило ся царство Боже. Покайтесь і віруйте в євангелію.**

16 Ходячи ж понад морем Галилейським, побачив Симона та Андрея, брата його, як вони закидали невід у море; були бо рибалки.

17 І рече до них Ісус: **Ійдіть слідом за мною, то зроблю, що станетесь ловцями людей.**

18 І, зараз покинувши неводи свої, пійшли слідом за Ним.

19 І, відійшовши трохи даліше звідтіля, побачив Якова Зеведеєвого та Йоана, брата його, так само в човні, налагоджующих неводи.

20 І зараз покликав їх; і, покинувши батька свого Зеведея в човні з наймитами, пійшли слідом за Ним.

21 І приходять у Капернаум; і зараз субітнього дня, увійшовши в школу, навчав.

22 І дивувались наукою його, навчав бо їх яко маючий власть, а не як письменники.

23 І був у них у школі чоловік з духом нечистим; і закричав,

24 кажучи: **Остав! що нам і Тобі, Ісусе Назарянине? чи прийшов еси погубити нас? Знаю Тебе, хто еси: Святий Божий.**

25 І погрозив йому Ісус, глаголючи: **Мовчи й вийди з него.**

26 І стрепенувши його дух нечистий, і закричавши голосом великим, вийшов з него.

27 І полякались усі так, що питали один в одного, говорячи: **Що се таке? що се за наука така нова? що по власти й духам нечистим повеліває, і слухають його?**

28 І розійшлась чутка про Него зараз по всій околиці Галилейській.

29 І зараз, із школи вийшовши, пішли в господоу Симона та Андрея, з Яковом та Йоаном.

30 Теща ж Симонова лежала в пропасниці, й зараз кажуть Йому про неї.

31 І приступивши Він, підвів її, взявши за руку її; й покинула її пропасниця зараз; і послугувала вона їм.

32 Як же настав вечір, після заходу сонця, поприносили до Него всіх недужих і біснுவатих.

33 І весь город зібрав ся до дверей.

34 І сцілив многих недужих на всякі болесті, і бісів многих вигнав; і не дозволяв говорити бісам, бо вони знали Його.

35 І вранці, ще геть за ночі, вставши, вийшов, і пішов у пуге місце, й там молив ся.

36 І пустились за Ним Симон і ті, що з ним.

37 І, знайшовши Його, кажуть Йому: Що всі шукають Тебе.

38 І рече до них: **Ходімо в близькі містечка, щоб і там проповідував; на те бо прийшов я.**

39 І проповідував по школах їх скрізь по всій Галилеї, і виганяв біси.

40 І приходить до Него прокажений, і благаючи Його, впавши на коліна перед Ним, каже до Него: Коли хочеш, зможеш мене очистити.

41 Ісус же, змилосердившись, простяг руку, доторкнувсь до него, й рече йому: **Хочу; очистись.**

42 І, як Він сказав, зараз зникла з него проказа, й очистив ся.

43 І, наказавши йому, зараз відслав його,

44 і рече до него: **Гледи ж, нікому нічого не кажи, а йди, покажись священникові, і принеси за очищення твоє, що повелів Мойсей на свідкуванне їм.**

45 Він же, вийшовши, почав проповідувати багато, й ширити кругом чутку; так, що Він не міг уже явно

ввійти в город, а пробував осторонь у пустих місцях; і приходили до Него звідусюди.

2

¹ І знов увійшов у Капернаум через кілька днів; і розголошено, що Він у господі.

² І зараз назбиралось багато, так що не було місця ані перед дверима. І проповідував Він їм слово.

³ І приходять до Него, несучи розслабленого; несло його четверо.

⁴ І, не можучи приступити до Него за народом, розкрили стелю, де був; і, проламавши, спустили ліжко, на котрому лежав розслаблений.

⁵ Бачивши ж Ісус віру їх, рече до розслабленого: **Сину, оставляють ся тобі гріхи твої.**

⁶ Були ж деякі з письменників, що там сиділи, і казали в серцях своїх:

⁷ Що за хулу сей так говорить? хто може оставляти гріхи, як тільки один Бог?

⁸ І зараз, постерігши Ісус духом своїм, що так мислять собі, рече до них: **На що се кажете в серцях ваших?**

⁹ **Що легше? сказати розслабленому: Оставляють ся тобі гріхи твої, або сказати: Устань, і візьми постіль твою, та й ходи.**

¹⁰ **От же, щоб ви знали, що Син чоловічий має власть оставляти на землі гріхи (рече до розслабленого:)**

¹¹ **Тобі глаголю: Устань, і візьми постіль твою, та й іди до дому твого.**

¹² І встав зараз, і взявши постіль, вийшов перед усіма; так що здивувались усі, і прославляли Бога, говорячи: Що ніколи такого не бачили.

13 І вийшов знов над море; а весь народ пійшов до Него, й навчав їх.

14 І, йдучи мимо, побачив Левію Алфеевого, сидячого на митниці, і рече йому: **Йди слідом за мною.** І, вставши, пійшов слідом за Ним.

15 І сталось, як сидів Він за столом у господі в него, посідало з Ісусом і учениками Його й багато митників та грішників; було бо їх багато, і йшли слідом за Ним.

16 І бачивши письменники та Фарисеї, що Він їсть із митниками та грішниками, казали до учеників Його: Як се, що Він з митниками та грішниками їсть і пє?

17 І почувши Ісус, рече до них: **Не треба здоровим лікаря, а недужим. Не прийшов я звати праведників, а грішників до покаяння.**

18 А були ученики Йоанові та Фарисейські постниками; й приходять і кажуть Йому: Чого ученики Йоанові та Фарисейські постять, Твої ж ученики не постять?

19 І рече їм Ісус: **Чи можуть синове весільні постити, як жених з ними? Доки мають із собою жениха, не можуть постити.**

20 Прийдуть же дні, коли візьметься від них жених, і тоді постити муть в ті дні.

21 І ніхто не пришиває латки з нової тканини до старої одежини, ато нова латка урве старого, й гірша буде дірка.

22 І ніхто не наливає нового вина в старі бурдюки, ато нове вино порозриває бурдюки, й вино витече й бурдюки пропадуть; нове ж вино в нові бурдюки наливати.

23 І довелось переходити Йому в суботу через засіви; й почали ученики Його дорогу верстати,

рвучи колоссе.

²⁴ І казали до Него Фарисеї: Дивись, чого вони роблять у суботу, що не годить ся?

²⁵ А Він рече до них: **Чи ніколи не читали ви, що зробив Давид, як був у нужді і голодував він і ті, що були з ним?**

²⁶ **Як увійшов він у Божий дом за Авиятара архиєрея, та й їв хліби показні, що не годилось їсти, як тільки священникам, і дав і тим, що були з ним?**

²⁷ І рече до них: **Субота ради чоловіка постала, не чоловік задля суботи.**

²⁸ **Тим Син чоловічий — Господь і суботи.**

3

¹ І ввійшов ізнов у школу; й був там чоловік, що мав суху руку.

² І назирали Його, чи сцілить його в суботу, щоб обвинуватити Його.

³ І рече до сухорукого чоловіка: **Стань посередині.**

⁴ І рече до них: **Чи годить ся в суботу добро робити, чи зло робити? житте спасати, чи погубляти?** Вони ж мовчали.

⁵ І, позирнувши на них кругом гнівно, жалкуючи над скаменістю сердець їх, рече чоловікові: **Простягни руку твою.** І простяг, і стала рука його здорова, як і друга.

⁶ І вийшовши Фарисеї, зараз з Іродіянами зробили раду на Него, як Його погубити.

⁷ Ісус же відійшов з учениками своїми до моря; а великий натовп із Галилеї йшов за Ним, і з Юдеї,

⁸ і з Єрусалиму, й з Ідумеї, і зза Йордану; й ті, що кругом Тира та Сидона, натовп великий, прочувши, скільки Він робив, поприходили до Него.

9 І сказав Він ученикам своїм наготовити Йому човна задля народу, щоб не тиснулись до Него.

10 Многих бо сцілив, так що кидались на Него, щоб приторкнутись до Него, хто з них мав недуги.

11 А духи нечисті, як бачили Його, то падали ниць перед Ним, і кричали, говорячи: Ти еси Син Божий.

12 І остро грозив їм, щоб Його не виявляли.

13 І вийшов Він на гору, й покликав, кого схотїв сам; і поприходили до Него.

14 І настановив дванайцятьох, щоб були з Ним, і щоб посилати їх проповідувати,

15 і щоб мали силу сціляти недуги, й виганяти біси.

16 І дав Симонові імя Петр;

17 та Якова Зеведеєвого, та Йоана, брата Якового, й дав їм імена Воанергес, що єсть: Сини громові;

18 та Андрея, та Филипа, та Вартоломея, та Маттея, та Тому, та Якова Алфеевого, та Тадея, та Симона Хананця,

19 та Юду Іскаріоцького, що зрадив Його.

20 Входять вони в господу, і знов сходить ся народ, так що не могли ані хліба з'їсти.

21 І прочувши свояки Його, вийшли взяти Його; казали бо, що Він не при собі.

22 А письменники, поприходивши з Єрусалиму, казали, що Вельзевула має, і що бісовським князем виганяє біси.

23 І, покликавши їх, говорив до них приповістями:
Як може сатана сатану виганяти?

24 І коли царство проти себе розділить ся, не може стояти царство те.

25 І коли господа проти себе розділить ся, не може стояти господа тая.

26 І коли сатана устав проти себе, й розділив ся, не може стояти, а кінець йому.

27 Не може ніхто надоби сильного, увійшовши в господу його, пожакувати, як перше сильного не звяже; аж тоді господу його пограбить.

28 Істино глаголю вам: Що всі гріхи відпустять ся синам чоловічим, і хули, якими б вони ні хулили;

29 хто ж хулити ме на Духа сьвятого, не має прощення во віки, а винен вічного осуду:

30 бо казали: Духа нечистого має.

31 Приходять тоді брати й мати Його, й стоячи на дворі, послали до Него, кличучи Його.

32 І сидів народ круг Него; кажуть же Йому: Ось мати Твоя і брати Твої на дворі шукають Тебе.

33 І, озвавшись до них, рече: **Хто се мати моя, або брати мої?**

34 І, позирнувши кругом по тих, що сиділи коло Него, рече: **Оце мати моя, і брати мої!**

35 **Хто бо чинити ме волю Божу, той брат мені, й сестра моя, і мати.**

4

1 І почав знов навчати над морем; і назбиралось багато народу, так що Він увійшов у човен, щоб сидіти на морі; а весь народ був на землі при морю.

2 І навчав їх багато приповідями, й глаголав до них у науці своїй:

3 **Слухайте: Ось вийшов сіяч сіяти:**

4 і сталось, як сіяв, одно впало над шляхом, і налетіло птаство небесне, й пожерло його.

5 Інше ж упало на каменистому, де не мало доволі землі, і зараз посходило, бо не мало глибокої землі.

6 Як же зійшло сонце, повяло, й, не маючи кореня, посохло.

7 А інше попадало між тернину, й тернина, розвившись, поглушила його, і овощу не дало.

8 А інше впало на землю добру, й дало плід, що сходив і ріс, і вродило одно в трийцятеро, а одно в шістьдесятеро а одно в сотеро.

9 І рече до них: Хто має уші слухати, нехай слухає.

10 Як же був на самоті, питались у Него ті, що з Ним, разом з дванайцятьма, про приповідь.

11 І рече до них: Вам дано знати тайну царства Божого; тим же, що осторонь, у приповідях усе стаєть ся,

12 щоб дивлячись дивились, та й не бачили, й слухаючи слухали, та й не розуміли, щоб инколи не навернулись, і не простились їм гріхи.

13 І рече до них: Хиба не знаєте приповіді сієї? як же всі приповіді зрозумієте?

14 Сіяч слово сіє.

15 Що ж над шляхом, се ті, де сіється слово, й, як почують, зараз приходить сатана, й забирає слово, посіяне в серцях їх.

16 Подібно ж і ті, що на каменистому посіяні, котрі, як почують слово, зараз із радістю приймають його,

17 та не мають кореня в собі, а тільки до часу вони; опісля ж, як настане горе або гоненне за слово, зараз блазнять ся.

18 А ті, що посіяні між терниною, се ті, що слухали слово,

19 та журба світа сього, й омана багатства, і інші жадоби входять, і глушать слово, й безовочним робить ся воно.

20 А на землю добру посіяні, се ті, що чують слово й приймають, і приносять овощ, одно в трийцятеро, друге в шістьдесятеро, а інше в сотеро.

21 І рече до них: Чи на те приносять світло, щоб ставити його під посудину, або під ліжку, а не щоб на

свічнику ставити?

22 Нема бо нічого схованого, щоб не обявилось; і не втаєно, а щоб на яв вийшло.

23 Коли хто має уші слухати, нехай слухає.

24 І рече їм: Вважайте, що чуєте: Якою мірою міряєте, відміряєть ся вам, і прибавить ся вам, що слухаєте.

25 Хто бо має, дасть ся йому; а хто не має, і що має, візьметь ся від него.

26 І рече: Так єсть царство Боже, як коли чоловік, що вкине зерно у землю,

27 та й спить, і встає в ночі і в день, а зерно сходить і росте, як — він не знає.

28 Від себе бо земля родить: спершу траву, потім колос, а далій повну пшеницю в колосі.

29 Як же доспіє овощ, зараз посилає серпа, бо настали жнива.

30 І рече: Кому уподобимо царство Боже? або до якої приповіді приложимо його?

31 Воно мов зерно горчиці, що, як сієш його в землю, то воно дрібніше від усіх зерен, які є на землі;

32 а як посієть ся, сходить, і робить ся більшим над усі зілля, і ширить велике віття, так що під тінню його кублитись може птаство небесне.

33 І многими такими приповідями глаголав їм слово, скільки могли слухати.

34 Без приповіді ж не говорив їм; на самоті ж ученикам своїм вияснював усе.

35 І рече їм того дня, як настав вечір: **Перевезімоь на той бік.**

36 І, відпустивши народ, узяли Його, як був в човні. І інші ж човни були з Ним.

37 І схопилась велика вітряна буря, а філі заливали човен, так що вже тонув.

³⁸ А був Він на кермі, сплочи на подусці. І розбудили Його, й кажуть Йому: Учителю, чи Тобі байдуже, що погибаємо?

³⁹ І вставши, погрозив вітрові, і рече до моря: **Мовчи, перестань!** І втих вітер, і настала тишина велика.

⁴⁰ І рече їм: **Чого ви такі полохливі? Як се? нема в вас віри?**

⁴¹ І полякались страхом великим; і казали один до одного: Хто оце Сей, що й вітер і море слухає Його?

5

¹ І перевезлись на той бік моря, у землю Гадаринську.

² І скоро вийшов Він із човна, зараз зустрів Його чоловік із гробів у дусі нечистому,

³ що домував між гробами, і навіть залізами ніхто не міг його звязати:

⁴ часто бо заковувано його в кайдани й заліза, й розривав заліза на собі, й ламав кайдани, й ніхто його не здолів угамувати.

⁵ І по всяк час у ночі і в день пробував він у горах та гробах, кричавши, та бивши себе каміннем.

⁶ Побачивши ж Ісуса оддалеки, приборіг та й уклонив ся Йому,

⁷ і, закричавши голосом великим, каже: Що мені й Тобі, Ісусе, Сину Бога Вишнього? Заклинаю Тебе Богом, не муч мене.

⁸ (Рече бо йому: **Вийди, душе нечистий, з чоловіка.**)

⁹ І спитав його: **Яке імя твоє?** І відповів, кажучи: Імя моє Легион, бо нас багато.

¹⁰ І благов Його вельми, щоб не вислав їх геть із тієї сторони.

11 Пас ся ж там поблизу гір великий гурт свиней.

12 І благали Його всі біси, кажучи: Пішли нас у свині, щоб ми ввійшли в них.

13 І зараз дозволив їм Ісус. І вийшовши нечисті духи, увійшли в свині; і кинув ся гурт із кручі в море, (було ж їх тисяч зо дві,) та й потонули в морі.

14 А ті, що пасли свині, побігли, та й розказали в городі і в селах. І повиходили дивитись, що се сталось.

15 І приходять до Ісуса, й бачять біснுவатого; сидить одягнений і при розумі, того, що мав Легиона, та й полякались.

16 І розказували їм ті, що бачили, що сталось біснуватому, й про свині.

17 І почали вони просити Його вийти з їх гряниць.

18 І як увійшов Він у човен, просив Його той, що був біснуватий, щоб бути з Ним.

19 Ісус же не дозволив йому, а рече до него: **Йди до дому твого до твоїх, і розкажи їм, що тобі Господь зробив, і як помилював тебе.**

20 І пійшов і почав проповідувати в Десятиграді, що зробив йому Ісус; і всі дивувались.

21 А як переплив Ісус човном ізнов на той бік, зібралось багато народу до Него; а був Він над морем.

22 І ось приходить один із школьних старшин, на ймя Яір, і, побачивши Його, упав у ноги Йому,

23 і вельми благав Його, говорячи: Дочка моя кінчить ся, прийди й положи на неї руки, нехай одужає і буде жива.

24 І пійшов із ним, і слідом за Ним пійшло багато народу, й тиснулись до Него.

25 Жінка ж одна, що була в кровотічі років дванайцять,

26 і багато витерпіла від многих лікарів, і витратила все, що мала, й ніякої пільги не дізнала, а ще більш їй погіршало,

27 почувши про Ісуса, приступила між народом іззаду, та й приторкнулась до одежі Його.

28 Казала бо: Що, коли до одежі Його приторкнусь, спасу ся.

29 І зараз висохло жерело крові її, і почула вона в тілі, що сцілилась од недуги.

30 І зараз Ісус, почувши в собі, що сила вийшла з Него, обернувшись між народом, рече: **Хто приторкнувся до одежі моєї?**

31 І казали Йому ученики Його: Ти бачиш, як народ товпить ся до Тебе, та й питаєш: Хто приторкнув ся до мене?

32 І позирнув Він кругом, щоб побачити ту, що се зробила.

33 Жінка ж, злякавшись і затрусившись, знаючи, що сталось із нею, приступила, та й упала перед Ним, та й сказала Йому всю правду.

34 Він же рече їй: **Дочко, віра твоя спасла тебе. Йди з упокоєм, і будь здорова від недуги твоєї.**

35 Ще говорив Він, приходять від школьного старшини, кажучи: Що дочка твоя вмерла; на що ще трудиш учителя?

36 Ісус же, почувши сказане слово, рече зараз школьному старшині: **Не лякайся, тільки віруй.**

37 І не дозволив нікому йти з собою, тільки Петрові, та Якову, та Йоанові, брату Якова.

38 І приходить у господу до школьного старшини, й бачить тривогу, й плачущих, і голосячих вельми.

39 І, ввійшовши, рече їм: **Чого тривожетесь та голосите? Дівча не вмерло, а спить.**

40 І насміхали ся з Него. Він же, виславши всіх, бере батька та матір дівчинки, й тих, що з Ним, і ввходить, де дівча лежало.

41 І, взявши дівча за руку, рече їй: **Талита куми**, що єсть перекладом: **Дівчинко, тобі глаголю: встань**.

42 І зараз устало дівча, й ходило, бо було дванадцяти років. І дивувались дивом великим.

43 І пильно наказав їм, щоб ніхто не довідав ся про се; й казав дати їй їсти.

6

1 І вийшовши звідтіля, прибув у свою країну; і йшли слідом за Ним ученики Його.

2 І, як настала субота, почав у школі навчати; й многі, слухаючи, дивувались, кажучи: Звідкіля се в Него? і що се за розум даний Йому, що дива такі руками Його роблять ся?

3 Хиба ж сей не тесля, син Марії, брат Яковів, і Йосиїв, і Юдин, і Симонів? і хиба не тут між нами сестри Його? І поблазнились Ним.

4 Рече ж їм Ісус: **Не єсть пророк без чести, хиба що в країні своїй, та в родині, і в домівці своїй**.

5 І не міг там ніякого чуда зробити, тільки на деяких недужих положивши руки, сцілив їх.

6 І дивувавсь недовірством їх. І ходив кругом по селах, навчаючи.

7 І покликав дванадцятьох, та й почав їх посилати по двоє, і дав їм власть над духами нечистими;

8 і звелів їм, щоб нічого не брали на дорогу, тільки одну палицю: ні торбини, ні хліба, ні у черес грошей,

9 щоб обувались у постоли й не вдягались у дві одежині.

10 І рече їм: **Де б ви ні зайшли в яку госпуду, там пробувайте, аж поки вийдете звідтіля**.

11 А хто не прийме вас, ані слухати ме вас, то, виходячи звідтіля, обтрусїть і порох із під ніг ваших, на свідкуваннє їм. Істино глаголю вам: Одрадніще буде Содомові та Гоморі суднього дня, ніж городові тому.

12 І вийшовши вони, проповідували, щоб каялись.

13 І бісів багато виганяли, й намащували оливою багато недужих, і сціляли.

14 І дочув ся цар Ірод (явне бо зробилось імя Його), і каже: Що Йоан Хреститель із мертвих устав, і того роблять ся чудеса від него.

15 Інші казали, що се Ілія; інші ж казали, що се пророк або один з пророків.

16 Почувши ж Ірод, сказав: Що се Йоан, котрого я став, він устав з мертвих.

17 Сей бо Ірод, піславши, взяв Йоана, та й звязав його в темниці за Іродияду, жінку Филипа, брата свого; бо оженивсь із нею.

18 Сказав бо Йоан Іродові: Що не годить ся тобі мати жінку брата твого.

19 Іродияда ж лютувала на него, й хотїла його вбити, та не могла.

20 Ірод бо боявсь Йоана, знавши його, яко чоловіка праведного й сьвятого, то й беріг його й, слухаючи його, багато робив, і залюбки його слухав.

21 Як же настав день нагідний, коли Ірод на свої родини бенкет справив дукам своїм, та гетьманам, та значним Галилейським,

22 і як увійшла дочка тієї Іродияди, танцювала, й догодила Іродові, й тим, що сидїли з ним, озвав ся цар до дївиці: Проси в мене, чого бажаєш, а дам тобі.

23 І поклявсь їй: Що, чого б у мене ні попросила, дам тобі, хоч би й половину царства мого.

24 Вона ж, вийшовши, каже матері своїй: Чого просити? Та ж каже: Голови Йоана Хрестителя.

25 І, ввійшовши зараз швидко до царя, просила, кажучи: Хочу, щоб мені дав зараз на блюді голову Йоана Хрестителя.

26 І зажурившись вельми цар, та задля клятьби й задля тих, що з ним сиділи, не хотів їй відмовити.

27 І зараз піславши цар ката, звелів принести голову його; він же пійшовши, стяв його в темниці.

28 І приніс голову його на блюді, і дав її дівиці, а дівиця дала її матері своїй.

29 І, довідавшись ученики його, пійшли і взяли тіло його, та й положили його в гробі.

30 І посходились апостоли до Ісуса, й сповістили Його про все, й що робили, й чого навчали.

31 І рече до них: **Ійдіть ви самі окреме в пусте місце, та відпочиньте трохи;** було бо багато, що приходили й відходили, й навіть ніколи було їм їсти.

32 І поплили в пусте місце човном, окреме.

33 І бачив їх народ, як відчальювали, й пізнали Його многі, і збігались туди пішки з усіх городів, та й випередили їх, і посходились до Него.

34 І вийшовши Ісус, побачив багато народу, й жалкував над ними, що були як вівці, не маючі пастиря; і почав навчати їх багато.

35 І як уже багато часу минуло, приступивши до Него ученики Його, кажуть: Що се пусте місце, і вже час пізний, —

36 відпусти їх, щоб, пійшовши по околичніх хуторах та селах, купили собі хліба: не мають бо що їсти.

37 Він же, озвавшись, рече до них: **Дайте ви їм їсти.** І кажуть Йому: Хиба, пійшовши, купимо за двісті

денариїв хліба, й дамо їм їсти?

³⁸ Він же рече до них: **Скільки хлібів маєте? йдіть та подивіть ся.** І, визнавши, кажуть: Пять, та дві риби.

³⁹ І звелів їм садовити всіх купа коло купи на зеленій траві,

⁴⁰ і посідали вони ряд коло ряду по сотням і по півсотням.

⁴¹ І, взявши пять хлібів та дві риби, й поглянувши на небо, благословив, і ламав хліби, та й давав ученикам своїм, щоб клали перед ними; й дві риби поділив усім.

⁴² І їли всі, й наситились.

⁴³ І набрали окрушин дванайцять повних кошів, та й із риб.

⁴⁴ А тих, що їли хліби, було з пять тисяч чоловіка.

⁴⁵ І зараз примусив учеників своїх увійти в човен, та плисти на той бік попереду 'д Витсаїді, поки сам одпустить народ.

⁴⁶ І, відпустивши їх, пійшов на гору молитись.

⁴⁷ І як настав вечір, був човен серед моря, а він один на землі.

⁴⁸ І бачив, як вони силкувались, веслюючи; був бо вітер противний їм; і коло четвертої сторожи ночі приходить до них, ідучи по морю, і хотів минути їх.

⁴⁹ Вони ж, бачивши Його, що ходить по морю, думали, що се мара, та й закричали:

⁵⁰ всі бо Його бачили, й потривожились. І зараз заговорив до них, і рече їм: **Бодріть ся; се я; не лякайтесь.**

⁵¹ І ввійшов до них у човен; і втих вітер, і вельми, над міру здумілись у собі, і дивувались.

⁵² Не зрозуміли бо про хліби: було бо серце їх засліплене.

⁵³ І, перепливши, прибули в землю Генисарецьку, й причалили.

⁵⁴ І як вийшли вони з човна, зараз, пізнавши Його,
⁵⁵ кинулись по всій тій околиці, та й почали приносити на ношах тих, що нездужали, як почули, що Він там єсть.

⁵⁶ І куди ні приходив Він, у села, чи городи, чи хутори, на майданах клали недужих, і благали Його, щоб їм хоч до краю одежі Його приторкнутись, і хто тільки доторкнувсь Його, спасав ся.

7

¹ І сходять ся до Него Фарисеї та деякі з письменників, прийшовши з Єрусалиму.

² І, побачивши деяких з учеників Його, що нечистими руками, се єсть немитими, їдять хліб, судили:

³ (бо Фарисеї і всі Жиди, поки по локіть не поміють рук, не їдять, додержуючи переказу старших;

⁴ і з торгу, поки не обмиють ся, не їдять; і иншого багацько, що прийняли додержувати: обмиванне чаш, і глеків, і мідяного посуду, і столів).

⁵ Тоді питали Його Фарисеї та письменники: Чом ученики Твої не живуть по переказу старших, а їдять хліб непомитими руками?

⁶ Він же, озвавшись, рече їм: **Що добре пророкував Ісаїя про вас, лицемірів, як писано: Сей народ устами мене шанує, серце ж їх далеко від мене.**

⁷ **Марно ж поклоняють ся мені, навчаючи наук, заповідей чоловічих.**

⁸ **Занехавши бо заповідь Божу, держите ви переказ чоловічий, обмиванне глеків та чаш, і иншого подібного такого багато робите.**

⁹ І рече до них: **Добре відкидаєте ви заповідь Божу, щоб переказ ваш хоронити.**

10 Мойсей бо сказав: Поважай батька твого й матір твою; і: Хто налає батька або матір, нехай смертю вмере.

11 Ви ж кажете: Коли скаже чоловік батькові або матері: Корван (що єсть: Дар), чим би ти з мене покористував ся;

12 і не даєте йому нічого більше робити батькові своєму, або матері своїй,

13 обертаючи в ніщо слово Боже переказом вашим, що ви переказали; й подібного такого багато робите.

14 І, покликавши ввесь народ, рече до них: Слухайте мене всі, та й розумійте:

15 Нема нічого осторонь чоловіка, що ввійшовши в него, могло б опоганити його; а що виходить від него, се те, що поганить чоловіка.

16 Коли хто має уші слухати, нехай слухає.

17 І як увійшов у господа від людей, питали в Него ученики Його про приповідь.

18 І рече до них: Так і ви нерозумливі? Не зрозуміли, що все, що осторонь і входить у чоловіка, не може його опоганити;

19 бо не входить йому в серце, а в живіт, і виходить в одхідник, очищаючи всяку їжу?

20 Рече ж: Що виходить з чоловіка, те поганить чоловіка.

21 З середини бо, з серця чоловіка, думки лихі виходять, перелюбки, блуд, душогубство,

22 злодійства, зажерливість, ледарство, підступ, распутність, лихе око, хула, гордощі, дурощі:

23 все се лихе з середини виходить, і поганить чоловіка.

24 І, піднявшись ізвідтіля, пійшов на узग्रаниччя Тирські та Сидонські, і ввійшовши в господа, хотів, щоб ніхто не знав; та не міг утаїтись.

25 Почувши бо жінка, в котрої дочка її мала духа нечистого, приступила і впала в ноги Йому.

26 Була ж жінка Грекиня, родом Сирофиникиянка; й благала Його, щоб вигнав біса з дочки її.

27 Ісус же рече їй: **Дай перше наїстись дітям: не добре бо взяти хліб у дітей, і кинути собакам.**

28 Вона ж озвалась, та й каже до Него: Так, Господи; тільки ж і собаки під столом їдять кришки від дітей.

29 І рече їй: **За се слово йди; вийшов біс із дочки твоєї.**

30 І, пійшовши в домівку свою, знайшла, що біс вийшов, і дочка її лежить на постелі.

31 І, знов вийшовши з гряниць Тирських та Сидонських, прийшов до моря Галилейського, у гряниці Десятиградські.

32 І приводять до Него глухого й тяжкомовного; й просять Його, щоб положив на него руку.

33 І, взявши його від народу окреме, вложив пучки свої в уші йому, й сплюнувши, приторкнувсь до язика йому;

34 І, позирнувши на небо, зітхнув і рече до него: **Єфата, се єсть: Одчинись.**

35 І зараз одчинив ся йому слух, і розімкнулись окови язика його, й заговорив добре.

36 І наказав їм, щоб нікому не говорили. Що ж більше Він наказував, то надто більше вони проповідували;

37 І превельми дивувались, кажучи: Гаразд усе вчинив: і глухим дає чути, й німим говорити.

8

1 Тими днями, як було пребагато народу й не мали що їсти, покликавши Ісус учеників своїх, рече їм:

2 Жаль мені народу, що вже три дні пробувають зо мною, і не мають що їсти;

3 А коли відпушу їх голодних до домівок їх, помліють в дорозі; деякі бо з них здалека поприходили.

4 І відказали Йому ученики Його: Звідкіля ж сих зможе хто тут нагодувати хлібом у пустині?

5 І питав їх: **Скільки маєте хлібів?** Вони ж кажуть: Сім.

6 І звелів Він народові сідати на землі; і взявши сім хлібів, оддавши хвалу, ламав і давав ученикам своїм, щоб клали перед ними; і клали перед народом.

7 І мали рибок кілька; й поблагословивши, казав покласти й те.

8 Їли ж і наситились, і назбирали останків ламаного сім кошів.

9 Було ж тих, що їли, з чотири тисячі; і відпустив їх.

10 І, зараз увійшовши в човен з учениками своїми, прибув у сторони Далманутанські.

11 І вийшли Фарисеї, та й почали перепитуватись із Ним, допевняючись у Него ознаки з неба, спокушуючи Його.

12 І зітхнувши Він духом своїм, рече: **Чого кодло се ознаки шукає? Истино глаголю вам: Не дасть ся кодлу сьому ознака.**

13 І, оставивши їх, увійшов знов у човен, і поплив на той бік.

14 І забули взяти хліба, й опріч одного хліба не мали з собою в човні.

15 І наказував їм, глаголючи: **Гледіть, остерегайтесь квасу Фарисейського й квасу Іродового.**

16 І міркували вони між собою, кажучи: Се, що хліба не маємо.

17 І зрозумівши Ісус, рече їм: **Чого міркуєте, що хліба не маєте? Невже ж ви ще не постерегаєте й не розумієте? Чи ще затверділе маєте серце ваше?**

18 **Очі мавши, не бачите? й, уші мавши, не чуєте, й вже не памятаєте?**

19 **Як п'ять хлібів ламав я на п'ять тисяч, скільки кошків повних ламаного назбирали ви?** Кажуть Йому: **Дванайцять.**

20 **Як же сім на чотирі тисячі, скільки кошів повних ламаного назбирали ви?** Вони кажуть: **Сім.**

21 І рече їм: **Як же ви не розумієте?**

22 І приходять у Витсаїду; й приводять Йому сліпого, й просять Його, щоб до него приторкнув ся.

23 І взявши за руку сліпого, вивів його осторонь села; й, плюнувши на очі його, положив руки на него, й спитав його, чи що бачить.

24 І, позирнувши вгору, каже: **Бачу людей, що мов дерева ходять.**

25 Опісля знов положив руки на очі його, й заставив його позирнути вгору; і сцілив ся він, і бачив ясно все.

26 І відслав його до домівки його, глаголючи: **Ані в село не входи, ані розкажуй нікому в селі.**

27 І вийшов Ісус і ученики Його у села Кесарії Филипової, і дорогою питав учеників своїх, глаголючи їм: **Хто я, — кажуть люде?**

28 Вони ж одказали: **Йоан Хреститель; а інші: Ілия; інші ж: Один з пророків.**

29 А він рече їм: **Ви ж, хто я, скажете?** Озвав ся ж Петр і каже Йому: **Ти еси Христос.**

30 І наказав їм, щоб нікому не казали про Него.

31 І почав навчати їх, що мусить Син чоловічий багато терпіти, й відцурають ся Його старші, та

архиереї, та письменники, і вбють, і в третій день воскресне Він.

32 І явно слово глаголав. І взявши Його Петр, почав докоряти Йому.

33 Він же, обернувшись і поглянувши на учеників своїх, докорив Петру, глаголючи: **Іди геть, сатано: бо мислиш не про Боже, а про чоловіче.**

34 І, прикликавши народ укупі з учениками своїми, рече їм: **Хто хоче йти за мною, нехай одречеть ся себе, й візьме хрест свій, та й іде слідом за мною.**

35 **Хто бо хоче душу свою спасти, погубить її; хто ж погубить душу свою задля мене та євангелії, той спасе її.**

36 **Що бо за користь чоловікові, коли здобуде сьвіт увесь, а занастить душу свою?**

37 **Або що дасть чоловік у замін душі своєї?**

38 **Хто бо соромити меть ся мене й моїх словес між кодлом сим перелюбним і грішним, і Син чоловічий соромити меть ся його, як прийде в славі Отця свого з ангелами сьвятими.**

9

1 І рече їм: **Истино глаголю вам: Що є деякі між стоячими тут, котрі не вкусять смерти, поки побачать царство Боже, що прийде в потузі.**

2 А через шість день бере Ісус Петра, та Якова, та Йоана, й веде їх на гору високу окреме самих; і переобразивсь перед ними.

3 І стала одежа Його осяйна, вельми біла мов сніг, якої біляр на землі не може вбілити.

4 І явив ся їм Ілия з Мойсейом, і розмовляли з Ісусом.

5 І озвавшись Петр, каже до Ісуса: Учителю, добре нам тут бути; зробимо три намети, Тобі один, і Мойсейові один, і Ілії один.

6 Не знав бо, що казати: були бо полякані.

7 І постала хмара отіняюча їх, і вийшов голос із хмари, глаголючи: Се Син мій любий; Його слухайте.

8 І зараз озирнувшись, уже нікого не бачили, тільки Ісуса одного з собою.

9 Як же вони сходили з гори, наказав їм, щоб нікому не казали, що бачили, аж поки Син чоловічий з мертвих воскресне.

10 І задержали вони се слово в себе, перепитуючись, що се єсть: із мертвих воскреснути.

11 І питали Його, говорячи: Що се кажуть письменники, що Ілія мусить прийти перше?

12 Він же, озвавшись, рече їм: **Ілія, прийшовши перше, налагодить усе; і як писано про Сина чоловічого, щоб Він багато витерпів і був погорджений.**

13 **Тільки ж глаголю вам: Що Ілія прийшов, і зробили йому, що схотіли, як писано про него.**

14 І, прийшовши до учеників, побачив багато народу кругом них, і письменників, що перепитують ся з ними.

15 І зараз увесь народ, побачивши Його, вельми сполохнув ся, і прибігаючи витали Його.

16 І питав Він письменників: **Про що ви перепитуєте ся з ними?**

17 І озвавшись один з народу, каже: Учителю, привів я сина мого до тебе, що має духа німого.

18 І як схопить його, то рве його, й пинить ся він, і скрегоче зубами своїми, та все сохне. І казав я ученикам твоїм, щоб його вигнали, та не здоліли.

19 Він же, озвавшись, рече йому: **О кодло невірне!**

доки в вас буду? доки терпіти му вас? Приведіть його до мене.

²⁰ І привели його до Него. І, побачивши Його, зараз дух затряс ним; і впавши той на землю, качав ся запінившись.

²¹ І спитав батька його: **З якого се часу, що так сталося йому?** Він же казав: З малку.

²² І почасти в огонь кидав його і в воду, щоб погубити його. Тільки ж, коли що зможеш, поможи нам, змилосердившись над нами.

²³ Ісус же рече йому: **Коли можеш у те вірувати, то все можливе віруючому.**

²⁴ І зараз, заголосивши, батько хлопчика, каже кріз сльози: Вірую, Господи; поможи моему недовірству.

²⁵ Бачивши ж Ісус, що збігаєть ся народ, погрозив духові нечистому, глаголючи йому: **Душе німий і глухий, я тобі повеліваю, вийди з него й більш не входь в него.**

²⁶ І закричавши, й вельми потрясши ним, вийшов; і став наче мертвий; так що многі казали: Що вмер.

²⁷ Ісус же, взявши його за руку, підвів його; й він устав.

²⁸ І, як увіходив у господоу, ученики Його питали Його окреме: Чому ми не змогли вигнати його.

²⁹ І рече їм: **Се кодло нічим не може вийти, тільки молитвою та постом.**

³⁰ І, вийшовши звідтіля, переходили через Галилею; і не хотів, щоб хто знав.

³¹ Навчав бо учеників своїх, і глаголав їм: **Що Син чоловічий буде виданий у руки чоловічі, і вбють Його, і вбитий, Він третього дня воскресне.**

³² Вони ж не розуміли слова, й боялись Його спитати.

³³ І прийшов у Капернаум, і, бувши в господі, спитав їх: **Про що ви дорогою між собою міркували?**

34 Вони ж мовчали; перемовлялись бо між собою в дорозі, хто більший.

35 І сівши, призвав дванайцятьох, і рече їм: **Коли хто хоче першим бути, нехай буде з усіх останнім і всім слугою.**

36 І, взявши дитину, поставив її серед них, і обнявши її, рече їм:

37 **Хто одно з таких дітей прийме в ім'я моє, мене приймає; а хто мене приймає, не мене приймає, а пославшого мене.**

38 Озвась до Него Йоан, говорячи: Учителю, бачили ми одного, що імям Твоїм виганяв біси, а не ходить слідом за нами, й заборонили йому; бо не ходить слідом за нами.

39 Ісус же рече: **Не бороніть йому, нема бо такого, що зробить чудо в ім'я моє, і зможе скоро злословити мене.**

40 **Хто бо не проти вас, той за вас.**

41 **Хто бо напоїть вас чашею води в ім'я моє, що ви Христові, істино глаголю вам: не втерєє нагороди своєї.**

42 **Та хто зблазнить одного з малих віруючих у мене, лучче йому, коли б почеплено жорно млинове на шю йому, та й укинута в море.**

43 **І коли блазнить тебе рука твоя, відотни її; лучче тобі калікою в життє ввійти, ніж, дві руці мавши, пійти в пекло, в огонь негасаючий,**

44 **де червяк їх не вмирає, й огонь не вгасає.**

45 **І коли нога твоя блазнить тебе, відотни її; лучче тобі ввійти в життє кривим, ніж дві нозі мавши, бути вкинутим у пекло, в огонь негасаючий,**

46 **де червяк їх не вмирає й огонь не вгасає.**

47 **І коли око твоє блазнить тебе, вирви його; лучче тобі однооким увійти в царство Боже, ніж, дві оці мавши, бути вкинутим ув огняне пекло,**

48 де червяк їх не вмирає, й огонь не вгасає.

49 Кожен бо огнем посолить ся, і кожна жертва сіллю посолить ся.

50 Добро сіль; коли ж сіль несолона стане, то чим солити її? Майте в собі сіль, і майте впокій між собою.

10

1 І, вставши звідтіля, приходить у грядиці Юдейські через той бік Йордану; і знов сходять ся люде до Него, й своїм звичаєм знов навчав їх.

2 І приступивши Фарисеї, питали Його: Чи годить ся чоловікові з жінкою розводитись? спокушуючи Його.

3 Він же, озвавшись, рече їм: **Що заповідав вам Мойсей?**

4 Вони ж сказали: Мойсей дозволив написати розвідний лист, та й відпустити.

5 І озвавшись Ісус, рече їм: **Ради жорстокости серця вашого написав вам заповідь сю.**

6 З почину ж творення — чоловіком і жінкою створив їх Бог.

7 Тим покине чоловік батька свого й матір, і пригорнеть ся до жінки своєї,

8 і будуть удвох тіло одно; то вже їх більш не двоє, а одно тіло.

9 Оце ж, що Бог злучив, чоловік нехай не розлучує.

10 А в господі знов ученики Його про се питали Його.

11 І рече їм: **Хто розведеть ся з жінкою своєю, і оженить ся з іншою, робить перелюб з нею.**

12 І коли жінка розведеть ся з чоловіком своїм, та вийде за іншого, робить перелюб.

13 І приношено Йому дітей, щоб приторкнувсь до них; ученики ж заказували тим, що приносили.

14 Побачивши ж Ісус, прогнівив ся, і рече їм: **Дайте дітям приходити до мене, й не бороніть їм; таких бо царство Боже.**

15 Істино глаголю вам: **Хто не прийме царства Божого, як мала дитина, не ввійде в него.**

16 І, обнявши їх, положив руки на них, і благословив їх.

17 І, як виходив Він у дорогу, прибіг один, і впавши перед Ним на коліна, питав Його: Учителю благий, що робити мені, щоб життє вічне наслідувати?

18 Ісус же рече йому: **Чого мене звеш благим? Ніхто не благий, тільки один, Бог.**

19 Заповіді знаєш: **Не роби перелюбу, Не вбивай, Не кради, Не свідкуй криво, Не обижай, Поважай батька твого й матір.**

20 Він же, озвавшись, каже Йому: Учителю, се все я хоронив з малку мого.

21 Ісус же, поглянувши на него, уподобав його, й рече йому: **Одного тобі не достав: ійди, що маєш, продай і дай убогим, і мати меш скарб на небі; і прийди, та й іди слідом за мною, взявши хрест.**

22 Він же, зажурившись од слова сього, пійшов сумуючи: мав бо достатки великі.

23 І позирнувши Ісус округи, рече ученикам своїм: **Як тяжко багатства маючим у царство Боже ввійти!**

24 Ученики ж вжахнулись од словес Його. Ісус же, знов озвавшись, рече їм: **Діти, як тяжко вповаючим на багатства в царство Боже ввійти!**

25 Легше верблюдові кріз ушко голки пройти, ніж багатому в царство Боже ввійти.

26 Вони ж, надто здивувались, говорячи між собою: **То хто ж може спастись?**

27 Споглянувши ж на них Ісус, рече: **У людей неможливе, та не в Бога; все бо можливе в Бога.**

28 І почав Петр говорити Йому: Ось ми покинули все, та й пійшли слідом за Тобою.

29 Озвав ся ж Ісус і рече: **Истино глаголю вам: Нема чоловіка, що покинув домівку, або братів, або сестер, або батька, або матір, або жінку, або дітей, або поля ради мене і євангелії,**

30 **та й не прийняв у сотеро тепер, часу сього, серед гонення, домівок, і братів, і сестер, і матірок, і дітей, і земель, а в віку будучому життє вічне.**

31 **Многі ж перві будуть останні, а останні перві.**

32 Були ж вони в дорозі, ідучи в Єрусалим, і випередив їх Ісус; й вжахнули ся вони; і, йдучи за ним, лякались. І, взявши знов дванайцятьох, почав їм глаголати, що Йому станеть ся:

33 **Що ось ідемо в Єрусалим, і Син чоловічий буде виданий архиереям та письменникам, і осудять вони Його на смерть, і видадуть Його поганам;**

34 **і насміхати муть ся з Него, й бити муть Його, й плювати муть на Него, і вбють Його; й третього дня воскресне.**

35 І приступають до Него Яков та Йоан, сини Зеведеєві, кажучи: Учителю, хочемо, щоб, про що просити мем, зробив нам.

36 Він же рече їм: **Що хочете, щоб зробив вам?**

37 Вони ж кажуть Йому: Дай нам, щоб один по правиці в Тебе, а один по лівиці в Тебе сиділи ми в славі Твоїй.

38 Ісус же рече їм: **Не знаєте, чоґо просите. Чи зможете пити чашу, яку я пю, і хрещеннем, яким я хрещу ся, хрестити ся?**

39 Вони ж кажуть Йому: Можемо. Ісус же рече їм: **Ви-то чашу, яку я пю, пити мете, й хрещеннем, яким я хрещусь, хрестити метесь;**

40 **тільки ж, щоб сидіти вам по правиці в мене й по**

лївиці в мене, се не єсть моє дати, а кому приготовлено.

⁴¹ І почувши десять, почали ремствувати на Якова та Йоана.

⁴² Ісус же, покликавши їх, рече їм: Ви знаєте, що котрі, здаєть ся, князюють над поганами, панують над ними, й великі їх управляють ними.

⁴³ Не так же буде в вас; ні, хто хоче стати ся великим між вами, нехай буде слугою вам;

⁴⁴ і хто хоче між вами стати ся першим, нехай буде усім рабом.

⁴⁵ Бо й Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити й дати душу свою викуп за многих.

⁴⁶ І приходять у Єрихон; і як виходив Він із Єрихону, й ученики Його, й багато народу, син Тимеїв, Вартимей сліпий, сидів над шляхом, просячи.

⁴⁷ І, почувши, що се Ісус Назарянин, почав кричати й казати: Сину Давидів Ісусе, помилуй мене.

⁴⁸ І сварили на него многі, щоб мовчав; він же ще більше кричав: Сину Давидів, помилуй мене.

⁴⁹ І, зупинившись Ісус, звелів його покликати. І покликали сліпого, говорячи йому: Бодрись, устань; кличе тебе.

⁵⁰ Він же, скинувши одежу свою, встав і приступив до Ісуса.

⁵¹ І, озвавшись, рече йому Ісус: **Що хочеш, щоб зробив тобі?** Сліпий же каже Йому: Учителю, щоб прозрів.

⁵² Ісус же рече йому: **Иди, віра твоя спасла тебе.** І зараз прозрів він, й пійшов слідом за Ісусом дорогою.

11

¹ І як наблизились до Єрусалиму, до Витфагії й

Витанії, до гори Оливної, посилає двох учеників своїх,

2 і рече їм: **Ійдіть у село, що перед вами, і зараз, увійшовши в него, знайдете осля привязане, на котре ніхто з людей не сїдав; одв'язавши його, приведіть.**

3 І, коли хто вам скаже: **Що се робите? скажіть: Що Господеві його треба; й зараз його відошле сюди.**

4 Пійшли ж вони, й знайшли осля привязане коло дверей знадвору, на роздоріжжю, та й одв'язали його.

5 І деякі, що там стояли, казали їм: **Що ви робите, одв'язуючи осля?**

6 Вони ж сказали їм, як звелїв Ісус; і пустили їх.

7 І привели осля до Ісуса, й накинули на него одежу свою, і посадили на него.

8 Многі ж одежу свою розстинали по дорозі, інші ж гілле різали з дерев, і встинали дорогу.

9 Інші, що попереду йшли, і що слідом за Ним йшли, покликували, кажучи: **Осанна! Благословен грядущий в ім'я Господнє;**

10 **благословенне грядуще в ім'я Господа царство отця нашого Давида. Осанна на вишинах!**

11 І ввійшов Ісус в Єрусалим і в церкву, й, оглянувши все, як пізня вже була година, вийшов у Витанію з дванайцятьма.

12 І назавтра, як вийшли вони з Витанії, зголоднів,

13 і, загледівши смоківницю оддалеки, що мала листє, прийшов, чи не знайде чого на ній. І, прийшовши до неї, нічого не знайшов, тільки листє; не була бо ще пора на смокви.

14 І, озвавшись Ісус, рече до неї: **Щоб ніколи з тебе по вік ніхто овощу не їв.** І чули ученики Його.

15 І приходять у Єрусалим, і ввійшовши Ісус у церкву, почав виганяти продаючих і купуючих у церкві, і столи мін'яльників, і ослони продаючих

голуби поперевертав,

16 і не давав, щоб хто носив посуд через церкву.

17 І навчав, глаголючи їм: **Хиба не писано: Що дом мій дом молитви звати меть ся у всіх народів? ви ж зробили його вертепом розбійників.**

18 І чули письменники та архиереї, й шукали, як би Його погубити: боялись бо Його, бо весь народ дивував ся наукою Його.

19 І, як вечір настав, вийшов Він осторонь із города.

20 А вранці, мимо йдучи, побачили смоківницю всохлу від коріння.

21 І споглянувши Петр, рече Йому: Учителю, дивись, смоківниця, що прокляв еси, всохла.

22 І озвавшись Ісус, рече їм: **Майте віру Божу.**

23 **Істино глаголю вам: Що хто скаже горі сій: Двигнись і кинь ся в море, та й не сумнити меть ся у серці своїм, а вірувати ме, що, що каже, станеть ся, буде йому, що скаже.**

24 **Тим глаголю вам: Усе, чого молячись просите, віруйте, що одержите, й буде вам.**

25 **І як стоїте молячись, прощайте, коли що маєте проти кого, щоб і Отець ваш, що на небі, відпустив вам провини ваші.**

26 **Коли ж ви не прощаєте, то й Отець ваш, що на небі, не простить вам провин ваших.**

27 І приходять знов у Єрусалим; і, як по церкві ходив Він, приступають до Него архиереї, та письменники, та старші,

28 і кажуть Йому: Якою властю Ти се робиш? і хто Тобі власть таку дав, щоб се робити?

29 Ісус же, озвавшись, рече їм: **Спитаю вас і я про одну річ; відкажіть мені, то й я скажу вам, якою властю се роблю.**

30 Хрещенне Йоанове чи з неба було, чи від людей? Відкажіть мені.

31 І міркували між собою, говорячи: Коли скажемо: З неба, то скаже: Чом же не поняли віри йому?

32 Коли ж скажемо: Від людей, то боялись людей: всі бо мали Йоана, що він справді пророк був.

33 І, озвавшись, кажуть Ісусові: Не знаємо. Ісус, озвавшись, рече їм: **То й я не кажу вам, якою властю се роблю.**

12

1 І почав їм приповідями промовляти:

Виноградник насадив чоловік, і обгородив тинном, і викопав винотоку, й збудував башту, й передав його виноградарям, тай відіхав.

2 І післав до виноградарів у пору слугу, щоб у виноградарів узяв овощу винограднього.

3 Вони ж, ухопивши його, били, та й відослали в порожні.

4 І знов післав до них иншого слугу, та й на того кидаючи каміннем, пробрили йому голову, й відослали зневаженого.

5 І знов иншого післав, та й того вбили, й багато инших, одних побили, а других повбивали.

6 Ще ж одного сина мавши, любого свого, післав і його до них на останок, говорячи: Що посоромляться сина мого.

7 Виноградарі ж тиї казали між собою: Що се наслідник; ходімо вбємо його, то й наше буде наслідство.

8 І, взявши його, вбили, та й викинули геть із виноградника.

9 Що ж зробить пан виноградника? Прийде та й вигубить виноградарів, і дасть виноградник иншим.

10 Чи й писання сього не читали: Камінь, що відкинули будівничі, сей став ся головою угла?

11 Від Господа стало ся се, й дивне в очах наших.

12 І шукали Його взяти, та лякались народу; зрозуміли бо, що до них приповість сказав; і zostавивши Його, пійшли.

13 І посилають до Него деяких Фарисеїв та Іродиян, щоб Його піймати словом.

14 Вони ж, прийшовши, кажуть Йому: Учителю, знаємо, що праведний еси, й не дбаєш ні про кого, бо не дивиш ся на лице людей, а на путь Божий правдою наставляєш. Годить ся данину кесареві давати, чи ні? Давати нам, чи не давати?

15 Він же, знаючи їх лицемірство, рече їм: **Що мене спокушуєте? Принесіть мені денарія, щоб я бачив.**

16 Вони ж принесли. І рече їм: **Чиє обличчє се й надпис?** Вони ж сказали Йому: Кесареве.

17 І озвавшись Ісус, рече їм: **Оддайте кесареве кесареві, а Боже Богові.** І дивувались Йому.

18 І приходять Садукеї до Него, що кажуть: нема воскресення, та й питали Його, говорячи:

19 Учителю, Мойсей написав нам, що, як у кого брат умре та зоставить жінку, а дітей не зоставить, дак щоб узяв брат його жінку його, й воскресив насінне братові своєму.

20 Сім оце братів було; й перший узяв жінку, і вмираючи, не зоставив насіння;

21 і другий узяв її, та й він не зоставив насіння; і третій також так.

22 І брали її семеро, та й не зоставили насіння; остання з усіх умерла й жінка.

23 Оце ж у воскресенню, як воскреснуть, которого з них буде жінка? семеро бо мали її за жінку.

24 І озвавшись Ісус, рече їм: Чи не того ви помиляєтесь, що не знаєте писання, ні сили Божої?

25 Коли бо з мертвих устануть, то ні женять ся, ні віддають ся, а будуть як ангели на небесах.

26 Про мертвих же, що встають, хиба не читали в книзі Мойсейовій, як коло купини промовив до него Бог, глаголючи: Я Бог Авраамів, і Бог Ісааків, і Бог Яковів?

27 Не єсть Бог мертвих, а Бог живих. Ви оце вельми помиляєтесь.

28 І пруступивши один з письменників, почувши їх перепитуванне, і вбачаючи, що добре їм відповів, спитав Його: Котора перша з усіх заповідь?

29 Ісус же відказав йому: Що перша з усіх заповідей: Слухай, Ізраїлю: Господь Бог ваш, Господь один єсть;

30 і: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю, і всією силою твоєю. Оце перша заповідь.

31 А друга подібна, така: Люби ближнього твого як себе самого. Більшої від сих іншої заповіді нема.

32 І каже Йому письменник: Добре, учителю; правду промовив еси, що один єсть Бог, і нема іншого, тільки Він;

33 і що любити Його всім серцем, і всією думкою, і всією душею, і всією силою, і любити ближнього, як себе самого, се більше ніж усі огняні жертви й посвятити.

34 І вбачаючи Ісус, що він розумно відказав, рече йому: Не далеко еси від царства Божого. І ніхто ніколи не важив ся Його питати.

35 І озвавшись Ісус, глаголав, навчаючи в церкві: Як се кажуть письменники, що Христос син Давидів?

36 Сам бо Давид промовив Духом святим: „Рече Господь Господеві моему: Сиди по правиці в мене,

доки положу вороги твої підніжком ніг твоїх.”

³⁷ Сам оце ж Давид зве Його Господем: звідкіля ж він син Його? І багато народу слухало Його любо.

³⁸ І глаголав їм у науці своїй: **Остерігайтесь письменників, що люблять в шатах ходити, та витання на торгах,**

³⁹ **та перші сїдалища по школах, та перші місця на бенкетах;**

⁴⁰ **що жеруть доми удовиць, і задля виду довго молять ся. Сї приймуть ще тяжчий осуд.**

⁴¹ І сївши Ісус навпроти скарбони, дививсь, як народ кидає гроші в скарбону. І многі заможні кидали по багато.

⁴² І прийшовши одна вдовиця вбога, вкинула дві лепти, чи то шеляг.

⁴³ І прикликавши учеників своїх, рече їм: **Істиною глаголю вам: Що вдовиця ся вбога більш усіх укинула, що кидали в скарбону.**

⁴⁴ **Усі бо з достатку свого кидали, ся ж з недостатку свого: все, що мала, вкинула, увесь прожиток свій.**

13

¹ І, як виходив з церкви, каже Йому один з учеників Його: Учителю, дивись, яке камінне і яка будівля.

² А Ісус, озвавшись, рече йому: **Чи бачиш сю велику будівлю? не зоставить ся тут камінь на камені, щоб не зруйновано.**

³ А як сидів на горі Оливній, навпроти церкви, питали Його на самоті Петр, та Яков, та Йоан, та Андрей:

⁴ Скажи нам, коли се буде, й яка ознака, коли має все те скінчитись?

5 Ісус же, озвавшись до них, почав глаголати:
Остерігайтесь, щоб хто вас не звів.

6 Багато бо приходити муть в ім'я моє, говорячи, що се я, і многих зведуть.

7 Як же чути мете про війни та про слухи воєн, не тривожтесь: мусить бо стати ся; та ще не кінець.

8 Устане бо нарід на нарід і царство на царство, й буде трус по місцях і буде голоднеча та буча: се почин горя.

9 Ви ж самі остерегайтесь: видавати муть бо вас у ради, й по школах будете биті, і перед воїводи та царі ставлені задля мене, на свідкуваннє ім.

10 І між усіма народами мусить перше проповідатись євангелія.

11 Як же вести муть вас, видаючи, не дбайте задалегідь, що казати мете, ані надумуйтесь, а, що дасть ся вам тієї години, те й промовляйте: не ви бо промовляєте, а Дух святий.

12 Видавати ме ж брат брата на смерть, і батько дитину; і вставати муть діти на родителів, та й убивати муть їх.

13 І ненавидіти муть вас усі задля імя мого; хто ж витерпить до останку, той спасеть ся.

14 Як же побачите гидоту спустіння, що сказав Даниїл пророк, стоячу, де не слід (хто читає, нехай розуміє), тоді хто в Юдеї, нехай втікає на гори;

15 хто ж на криші, нехай не злазить у хату, ані входить узяти що з хати своєї;

16 і хто в полі, нехай не вертаєть ся назад узяти одєжу свою.

17 Горе ж важким і годуючим під той час!

18 Моліть ся ж, щоб не довелось утікати вам зимою.

19 Будуть бо дні тиї горе, якого не було від почину творення, як творив Бог, до сього часу, й не буде.

20 І коли б Господь не вкоротив днів, то не спасло ся б жадне тіло; та задля вибраних, що вибрав їх, укоротить дні.

21 І, тоді коли хто вам скаже: Дивись, ось Христос, або: Дивись, он; не йміть віри.

22 Постануть бо лжехристи і лжепророки, й давати муть ознаки та дива, щоб звести, коли можна, й вибраних.

23 Ви ж гледіть: ось я наперед сказав вам усе.

24 Тільки ж у ті дні, після горя того, сонце померкне, й місяць не давати ме світла свого,

25 і зорі з неба падати муть, і сили, що на небесах, захитають ся.

26 І тоді побачать Сина чоловічого, грядущого на хмарах, з силою великою і славою.

27 І тоді пішле ангели свої, і позбирає вибраних своїх од чотирох вітрів, од кінця землі до кінця неба.

28 Від смоківниці ж возьміть собі приклад: Коли все вітте її мягке стане та пустить листе, знайте, що близько літо.

29 Так і ви: як побачите, що се стало ся, знайте, що близько, під дверима.

30 Істино глаголю вам: Що не перейде рід сей, доки все це станеть ся.

31 Небо й земля перейдуть, слова ж мої не перейдуть.

32 Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели, що на небі, ні Син, тільки Отець.

33 Гледіть, пильнуйте й моліть ся; не знаєте бо, коли пора.

34 Як чоловік, що відіжджає, zostавивши госпуду свою і давши слугам своїм власть, і кожному діло його, а воротареві звелів, щоб пильнував.

35 Оце ж пильнуйте: (не знаєте бо, коли пан

господи прийде, увечері, чи опівночі, чи в півні, чи вранці;)

³⁶ щоб, прийшовши несподівано, не знайшов вас сплячих.

³⁷ Що ж я вам глаголю, усім глаголю: Пильуйте.

14

¹ Була ж пасха й опрісноки по двох днях; і шукали архиєреї, та письменники, як би Його, підступом узявши, вбити.

² Та казали: Тільки не в сьвято, щоб бучі не було в народі.

³ А як був Він у Витанії, в господі Симона прокаженого, та сидів за столом, прийшла жінка, маючи любастровий збаночок мира нардового, правдивого, предорогого, й розбивши посудинку, злила Йому на голову.

⁴ Були ж деякі, що сердились у собі, кажучи: На що ся втрата мира?

⁵ Можна бо було се продати більш ніж за триста денаріїв, та дати вбогим. І дорікали їй.

⁶ Ісус же рече: **Оставьте її. На що завдаєте їй жалю? добре діло вчинила на мені.**

⁷ **Всякого бо часу вбогих маєте з собою, і коли схочете, можете їм добро робити; мене ж не всякого часу маєте.**

⁸ **Що змогла ся, зробила: попередила намастити тіло моє на погребенне.**

⁹ **Істино глаголю вам: Де б ні проповідувалась євангелія ся по всьому сьвіту, казати меть ся й те, що зробила оця, на спомин її.**

¹⁰ А Юда Іскаріоцький, один з дванайцятьох, пійшов до архиєреїв, щоб їм зрадити Його.

11 Вони ж почувши, зраділи, й обіцяли йому срібняків дати. І шукав, як би у добру годину Його зрадити.

12 І першого дня опріснчного, як пасхове ягня кололи, кажуть Йому ученики Його: Де хочеш, щоб пійшовши, наготовили Тобі їсти пасху?

13 І посилає двох з учеників своїх, і рече їм: **Ідїть у город, і зустрїне вас чоловік, несучи глек води; йдїть за ним,**

14 **і куди ввійде він, скажіть господареві: Що учитель каже: Де свїтлиця, щоб пасху з учениками моїми мені їсти?**

15 **І він вам покаже гїрницю простору, прибрану й готову; там приготовте нам.**

16 І вийшли ученики Його, й прийшли в город, й знайшли, як Він сказав їм, і приготували пасху.

17 І, як настав вечір, приходить з дванайцятьма.

18 І, як сидїли вони за столом та їли, рече Ісус: **Істино глаголю вам: Що один з вас зрадить мене, котрий їсть зо мною.**

19 Вони ж почали смутити ся і казати до Него один по одному: Аже ж не я? і другий: Аже ж не я?

20 Він же, озвавшись, рече їм: **Один з дванайцяти, що вмочає зо мною руку в миску.**

21 **Син чоловічий іде, як писано про Него; горе ж чоловікові тому, що Сина чоловічого зрадить! Добре було б йому, коли б не родив ся чоловік той.**

22 Як же їли вони, взявши Ісус хлїб і поблагословивши, ламав і давав їм, і рече: **Прийміть їжте: се єсть тіло моє.**

23 І, взявши чашу, й оддавши хвалу, подав їм, і пили з неї всі.

24 І рече їм: **Се єсть кров моя нового завіту, що за многих проливаєть ся.**

25 **Істино глаголю вам: Що більше не пити му від**

плоду виноградного, аж до дня того, коли його пити му новим у царстві Божому.

26 І засьпівавши вони, вийшли на гору Оливну.

27 І рече їм Ісус: **Що всі поблазнитесь мною ночі сієї, бо писано: Поражу пастиря і розсиплють ся вівці.**

28 **Тільки ж по воскресенню моїм попереджу вас у Галилею.**

29 Петр же рече Йому: Хоч і всі поблазнять ся, тільки не я.

30 І рече йому Ісус: **Істино глаголю тобі: Що сьогодні, ночі сієї, перш ніж двічі півень запіє, тричі відречеш ся мене.**

31 Він же ще більш говорив: Хоч би мені і вмерти з Тобою, не відречусь Тебе. Так само ж і всі казали.

32 І приходять на врочище Гетсиман; і рече ученикам своїм: **Сидіть тут, поки молити мусь.**

33 І бере Петра, та Якова, та Йоана з собою, і почав скорбіти та вдаватись у тугу;

34 і рече їм: **Тяжко сумна душа моя аж до смерти. Підождіть тут і пильнуйте.**

35 І, пройшовши трохи далій, припав до землі, і молив ся, щоб, коли можна, мимо йшла від Него ся година.

36 І рече: **Авва, Отче, все можливе Тобі: мимо неси від мене чашу сю; тільки ж не що я хочу, а що Ти.**

37 І приходить і знаходить їх сплячих, і рече до Петра: **Симоне, ти спиш? не міг ти однієї години попильнувати?**

38 **Пильнуйте та моліть ся, щоб не ввійшли у спокусу. Дух-то охочий, тіло ж немощне.**

39 І знов пійшовши, молив ся, те ж саме слово промовляючи.

40 І вернувшись знайшов їх знов сплячих: були бо їх очі важкі; і не знали вони, що Йому відказати.

41 І приходить утретє, і рече їм: **Спїть уже й спочивайте. Годї, пристигла година; ось виданий буде Син чоловічий у руки грішникам.**

42 **Вставайте, ходїмо: ось зрадник мій наближуєть ся.**

43 І зараз, як ще Він промовляв, приходить Юда, один з дванайцяти, й з ним багато народу з мечами й киями, від архиереїв, та письменників, та старших.

44 Дав же зрадник Його знак їм, говорячи: кого поцілую, той і єсть Він; берїть Його, та й ведїть осторожно.

45 І прийшовши, зараз приступив до Него, й каже: Учителю, учителю, та й поцілував Його.

46 Вони ж наложили на Него руки свої, і взяли Його.

47 Один же хтось із тих, що стояли, вихопивши меча, вдарив слугу архиерейського, й відтяв йому ухо.

48 І озвавшись Ісус, рече їм: **Чи се як на розбійника вийшли ви з мечами та киями брати мене?**

49 **Що-дня був я з вами в церкві навчаючи, й не брали ви мене; та щоб справдились писання.**

50 І, покинувши Його, всі повтікали.

51 А один якийся молодець їйшов за ним, одягнений полотном по нагому, й хапають його молодці (воїни);

52 він же, зоставивши полотно, нагий утік од них.

53 І повели Ісуса до архиерея; і сходять ся до него всі архиереї, і старші й письменники.

54 А Петр оддалеки їшов за ними, аж у середину в двір архиерейський; і сидїв із слугами, та й грівсь коло багаття.

55 Архиереї ж і вся рада шукали на Ісуса свідчення, щоб убити Його, та й не знайшли.

56 Многі бо криво свідкували проти Него, й не сходились свідчення їх.

57 І деякі, вставши, криво свідкували на Него, кажучи:

58 Що ми чули, як він казав: Що я зруйную церкву сю рукотворну, й за три дні іншу нерукотворну збудую.

59 Та й так не сходились свідчення їх.

60 І ставши архиерей посередині, спитав Ісуса, кажучи: Нічого не відкажеш? Що сі на Тебе свідкують?

61 Він же мовчав, і нічого не відказав. Знов спитав Його архиерей, і каже Йому: Чи Ти єси Христос, Син Благословенного?

62 Ісус же рече: **Се я; і бачити мете Сина чоловічого, сидячого по правиці сили і йдучого на хмарах небесних.**

63 Архиерей же, роздерши одежу свою, каже: На що нам іще свідків?

64 Ви чули хулу: як вам здаєть ся? Вони ж усі осудили Його, що винен смерті.

65 І почали деякі плювати на Него, й закривати лице Йому, й бити по щоках Його, й казали Йому: Проречи; і слуги знущались над Ним.

66 І як був Петр у дворі внизу, приходить одна з дівчат архиерейських,

67 і, бачивши Петра, що грієть ся, і позирнувши на него, каже: І ти був з Ісусом Назарянином?

68 Він же одрік ся, кажучи: Не знаю, ані розумію, що ти кажеш. І вийшов геть до придвору; а півень запіяв.

69 І дівчина, побачивши його знов, почала казати тим, що стояли: Що сей з них.

70 Він же знов одрік ся. І трохи згодом ті, що

стояли, сказали знов Петрові: Справді з них еси, бо ти й Галилеєць, і говірка твоя подобна.

⁷¹ Він же почав проклинатись та клястись: Що не знаю чоловіка сього, про котрого кажете.

⁷² І вдруге півень запіяв. І згадав Петр слово, що промовив йому Ісус: **Що перш ніж півень запіє двічі, одречешся мене тричі.** І став плакати.

15

¹ І зараз уранці, порадившись архиереї з старшими та письменниками, і вся рада, звязавши Ісуса, повели та й видали Пилатові.

² І спитав Його Пилат: Чи ти еси цар Жидівський? Він же озвавшись, рече йому: **Ти кажеш.**

³ І винували Його архиереї багато.

⁴ Пилат же знов спитав Його, кажучи: Не відказуєш нічого? Он, скільки на Тебе свідкують;

⁵ Ісус же більш нічого не відказав, так що дивувався Пилат.

⁶ На свято ж відпускав він їм одного в'язника, про котрого просили.

⁷ Був же названий Варава з своїми затязцями ув'язнений, котрі під бунт убийство зробили.

⁸ І гукаючи народ, почав просити, щоб, як що-разу, зробив їм.

⁹ Пилат же відказав їм, говорячи: Чи хочете, щоб випустив вам царя Жидівського?

¹⁰ Знав бо, що через зависть видали Його архиереї.

¹¹ Архиереї ж напустили народ, щоб лучче Вараву відпустив їм.

¹² Пилат же, озвавшись ізнов, сказав їм: Що ж оце хочете, щоб зробив із тим, кого звете царем Жидівським?

¹³ Вони ж знов закричали: Розпни Його.

14 Пилат же каже їм: Яке ж бо зло зробив? Вони ж ще гірш кричали: Розпни Його.

15 Пилат же, хотівши народові догодити, відпустив їм Вараву, й передав Ісуса, побивши, щоб розпято Його.

16 Воїни ж повели Його в середину двору, чи то в Претор, і скликали всю роту.

17 І одягли Його в багряницю, і положили на Него, сплівши з тернини, вінець,

18 та й почали витати Його: Радуй ся, царю Жидівський!

19 І били Його по голові тростиною, і плювали на Него, й, кидаючись на коліна, кланялись Йому.

20 І, як насміялись із Него, роздягнули Його з багряниці, і одягнули Його в одержу Його, та й виводять Його, щоб розпяти Його.

21 І заставили мимойдучого якогось Симона Кириная, ідучого з поля, батька Александра та Руфа, щоб ніс хрест Його.

22 І приводять Його на Голготу місце, що прозване Черепове місце.

23 І дали Йому пити вина з смирною; Він же не прийняв.

24 І розпинателі Його поділили одержу Його, кинувши жереб на неї, що кому впаде.

25 Була ж година третя, і розпяти Його.

26 І була надпись вини Його надписана: Цар Жидівський.

27 І розпяти з Ним двох розбійників, одного по правиці, а одного по лівиці в Него.

28 І справдилось писанне, що глаголе: І з беззаконними полічено Його.

29 І мимоходячі хулили Його, киваючи головами

своїми та говорячи: Ова! Ти, що руйнуєш церкву і в три дні будуєш,

30 спаси себе й зійди з хреста.

31 Так само й архиєреї, насьміхаючись один до одного з письменниками, казали: Інших спасав, себе не може спасти.

32 Христос, цар Жидівський, нехай зійде тепер з хреста, щоб побачили ми, й увіруємо. І розп'яті з Ним зневажали Його.

33 Як же настала година шеста, темрява стала по всій землі аж до години девятої.

34 А години девятої покликнув Ісус голосом великим: **Елої, Елої, лама саватани?** що єсть перекладом: **Боже мій, Боже мій, на що мене покинув єси?**

35 І деякі з тих, що тут стояли, почувши казали: Ось Ілію кличе.

36 Побігши ж один і сповнивши губку оцтом, і настромивши на тростину, поїв Його, кажучи: Стривайте, побачимо, чи прийде Ілія зняти Його.

37 Ісус же, пустивши голос великий, зітхнув.

38 І завіса церковня роздерлась надвоє з верху аж до низу.

39 Бачивши ж сотник, що там стояв проти Него, що, так закличавши, зітхнув, каже: Справді чоловік сей Син був Божий.

40 Були ж і жінки, оддалеки дивлячись, між котрими була й Марія Магдалина, й Марія, Якова меншого та Йосії мати, й Саломія,

41 що, й як був у Галилеї, ходили слідом за Ним, і послугували Йому, і інших багато, що поприходили з Ним у Єрусалим.

42 А як уже настав вечір, бо була п'ятниця, чи то перед суботою,

⁴³ прийшов Йосиф з Ариматеї, поважний радник, що також сподівався царства Божого, й зосмілившись, увійшов до Пилата й просив тіла Ісусового.

⁴⁴ Пилат же дивувався, що вже вмер би; й покликавши сотника, спитав його, чи давно вмер.

⁴⁵ А довідавшись од сотника, дав тіло Йосифові.

⁴⁶ І, купивши плащеницю і знявши його, обгорнув його плащеницю, та й положив його у гробі, що був висічений із скелі, та й прикотив каменя до дверей гробу.

⁴⁷ Марія ж Магдалина й Марія Йосіїна дивились, де його положено.

16

¹ І, як минула субота, Марія Магдалина, та Марія Яковова, та Саломія купили пахощів, щоб, прийшовши, намастити його.

² І вельми рано першого дня тижня приходять до гробу, як сходило сонце.

³ І казали між собою: Хто відкотить нам каменя від дверей гробу?

⁴ І поглянувши, побачили, що відкочено каменя; був бо великий дуже.

⁵ І, ввійшовши в гріб, побачили молодця, сидячого з правого боку, одягненого в шату білу, та й вжахнулись.

⁶ Він же рече їм: Не жахайтесь. Ісуса шукаєте Назарянина, розп'ятого. Устав; нема його тут. Ось місце, де положено його.

⁷ Тільки ж ійдіть скажіть ученикам його та Петрові, що попередить вас у Галилею. Там його побачите, як сказав вам.

⁸ І вийшовши вони хутко, побігли від гробу; бо обняв їх трепет і страх, та й нікому нічого не сказали: боялись бо.

⁹ Воскреснувши ж уранці першого дня тижня, явивсь найперше Марії Магдалинї, що з неї вигняв сїм бісів.

¹⁰ Вона пійшовши, сповістила тих, що були з Ним, як сумували та плакали.

¹¹ А ті, почувши, що живий, і вона Його бачила, не поняли віри.

¹² Після ж того двоїм із них в дорозї явив ся в иншому видї, як йшли на село.

¹³ І вони, пійшовши, сповістили других, та й тим не поняли віри.

¹⁴ Опісля явивсь одинайцятьом їм сидячим за столом, і дорікав їм недовірством їх і жорстокостю серця, що тим, котрі бачили Його воскресшого, не поняли віри.

¹⁵ І рече їм: **Ййдїть по всьому сьвіту й проповідуйте євангелію усякому твориву.**

¹⁶ **Хто вірувати ме та охрестить ся, спасеть ся; а хто не вірувати ме, осудить ся.**

¹⁷ **Ознаки ж віруючим такі будуть: імям моїм бісів виганяти муть; мовами заговорять новими;**

¹⁸ **гадюк брати муть, і, коли смертного чого випють, не шкодити ме їм; на недужих руки класти муть, і одужувати муть.**

¹⁹ Господь же, після того, як промовив до них, возніс ся на небо, й сїв по правиці в Бога.

²⁰ Вони ж вийшовши, проповідували всюди, а Господь допомагав, і слово стверджував услід ознаками. Амінь.

Біблія свободи
The Holy Bible in Ukrainian, Freedom Bible updated
from translation by P. Kulish and I. Pulyu

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

Contributor: Ivan Semenovych Nechui-Levytsky, Ivan Pavlovych Pulyu

Повідомте про помилки тут: <https://forms.gle/PAo2uKZqCNnoZGDe7>

2025-02-05

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 May 2026 from source files dated 12 Dec 2025

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358